

Sygn. akt: I ACa 289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Rojewska
Sędziowie:	SA Alicja Myszkowska SA Anna Cesarz (spr.)
Protokolant:	stażysta Adrianna Zaborowska

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ż. Spółdzielni Mieszkaniowej**
w Ż.

przeciwko **H. B. (1) i T. B. (1)**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 9 września 2013r. sygn. akt I C 713/13

A. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I 1 nadając mu następującą treść:

„ 1. na rzecz pozwanej H. B. (1) w zakresie:

a) **kwoty odsetek ustawowych od kwoty 61.509,13 (sześćdziesiąt jeden tysięcy pięćset dziewięć 13/100) złotych za okres od dnia 30 sierpnia 2012 roku do 19 listopada 2012 roku,**

b) **kwoty 5.196,13 (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt sześć 13/100) złotych objęte oświadczeniem powoda z dnia 7 listopada 2012 roku o potrąceniu wierzytelności,**

1.1 **oddala powództwo w stosunku do H. B. (1) w pozostałym zakresie.”;**

B. oddala apelację w pozostałej części;

C. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 289/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem – w stosunku do T. B. (1) zaocznym - z 9 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku, w sprawie z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. przeciwko H. B. (1) i T. B. (1) o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z 10 września 2012 r., sygn. akt I C 467/11, zaopatrzony klauzulą wykonalności, a zasądzający od powodowej Spółdzielni na rzecz: 1) pozwanej H. B. (1) w zakresie: kwoty 3.177,85 zł, kwoty odsetek ustawowych od kwot 61.509,13 zł za okres od 30 sierpnia 2012 r. objętych zrzeczeniem się tej wierzytelności przez pozwaną jej oświadczeniem z 19 listopada 2012 r., kwoty 5.196,13 zł objętej oświadczeniem powoda z 7 listopada 2012 r. o potrąceniu wierzytelności, 2) pozwanego T. B. (1) w zakresie: kwoty odsetek ustawowych od kwoty 101.371,94 zł za okres od 29 sierpnia 2012 r., kwoty 246,47 zł objętej oświadczeniem powoda z 7 listopada 2012 r. o potrąceniu wierzytelności; nadto koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

Sąd Okręgowy ustalił, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie dokonał 26 lutego 2013 r. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w sprawie KM 274/13 oraz wezwania powoda do zapłaty na rzecz pozwanych kwoty 162.881,07 zł z odsetkami zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z 10 września 2012 r. sygn. akt I C 467/11.

Powód kwotę orzeczoną ww. wyrokiem w wysokości 168.557,26 zł 29 sierpnia 2012 r. przekazał na rachunek depozytowy przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie z wnioskiem z 24 sierpnia 2012 r. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego. 4 września 2012 r. Sąd przekazał sprawę z ww. wniosku (sygn. akt I Ns 177/12) do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żyrardowie. 7 listopada 2012 r. powód złożył oświadczenie o potrąceniu należności przysługujących mu wobec pozwanych z należnościami wynikającymi z ww. wyroku. 19 listopada 2012 r. pozwana H. B. (1) złożyła oświadczenie o zrzeczeniu się odsetek od kwoty 61.509,13 zł za okres od 30 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty.

Na mocy porozumienia z pozwaną oraz na skutek złożenia ww. oświadczenia powód 27 listopada 2012 r. cofnął w części dotyczącej wierzytelności H. B. wniosek o złożenie do depozytu sądowego.

Sąd Rejonowy w Żyrardowie postanowieniem z 9 stycznia 2013 r. dokonał częściowego umorzenia postępowania depozytowego toczonego się pod sygn. akt I Ns 83/12.

Jednocześnie Sąd Rejonowy w Żyrardowie do dnia wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie nie wydał stosownego zarządzenia i nie przekazał powodowej Spółdzielni kwoty 66.061,78 zł, co uniemożliwiło powodowi spełnienie świadczenia na rzecz H. B. (1). Sąd Rejonowy w Żyrardowie nie rozpoznał też wniosku o wyrażenie zgody na złożenie depozytu sądowego kwot należnych T. B.. W efekcie tego, zniecierpliwieni takim stanem rzeczy pozwani złożyli wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego co do wszystkich kwot objętych tytułem wykonawczym.

W toku rozprawy strona powodowa przekazała na rachunek komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie kwotę 102.265,08 zł należną T. B. (1), zaś 5 marca 2013 r. na rachunek Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie przekazała kwotę 62.883,93 zł należną H. B. (1).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne. Podstawą roszczenia był art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania sprawy.

Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z takowymi zdarzeniami jak: potrącenie należności przysługującej stronie powodowej wobec pozwanych, przekazanie kwoty 102.265,08 zł należnej T. B. (1) na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie i kwoty 62.883,93 zł należnej H. B. (1) na rachunek ww. komornika, zrzeczenie się przez pozwaną H. B. (1) odsetek od kwoty 61.509,13 zł.

Zdarzenia wymienione w pkt 1 i 2 nie były kwestionowane przez strony i są niesporne. Pozwana zakwestionowała natomiast swoje oświadczenie o zrzeczeniu się odsetek podnosząc, iż zostało one dokonane pod wpływem błędu. W ocenie Sądu I instancji powyższe twierdzenie pozwanej jest gołosłowne, niczym nieudowodnione, do czego była zobowiązana myśl art. 6 k.c. i z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd podzielił stanowisko strony powodowej, iż oświadczenie to jest prawnie wiążące, albowiem wynika to wprost z przedłożonego dokumentu, który w sposób procesowy nie został przez stronę pozwaną podważony.

Zważywszy na powyższe nie ulega wątpliwości, iż zobowiązanie powoda wynikające z opisanego wyżej tytułu wygasło w żądanym w pozwie zakresie, dlatego też niniejszy pozew, oparty na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jest zasadny. Skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia (datio in solutum). Skoro w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jest mowa o zdarzeniu, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, to przepis ten może mieć zastosowanie jedynie do takich jak wyżej wymienione lub podobnych zdarzeń, a więc wyłącznie mających charakter materialnoprawny.

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana H. B. (1), zaskarżając go w części odnoszącej się do jej osoby, czyli punktu 1.1 a, b, c wyroku, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 84 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie oświadczenia pozwanej o uchyleniu się od skutków prawnych złożonego oświadczenia pod wpływem błędu, co do zrzeczenia się odsetek, za gołosłowne i niczym nieudowodnione,
- 2) art. 86 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nie wzięcie pod uwagę tego, że strona powodowa celowo i podstępnie doprowadziła stronę pozwaną do złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się odsetek od istniejącego zobowiązania,
- 3) art. 481 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że przepis ten ma charakter dyspozytywny, i wierzyciel może z góry zrzec się odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, które ma nastąpić dopiero w przyszłości, w sytuacji kiedy wierzyciel może jedynie odstąpić od zapłaty odsetek, które już powstały,
- 4) art. 58 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie, polegające na braku uznania oświadczenia woli pozwanej H. B. (1) z 19 listopada 2012 r. o zrzeczeniu się odsetek za nieważne z mocy samego prawa w zakresie odsetek powstałych po dacie jego złożenia,
- 5) art. 470 k.c. poprzez jego niezastosowanie poprzez uznanie, że złożenie do depozytu sądowego było ważne i stanowiące o spełnieniu świadczenia przez powoda,

II. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- 1) art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiły zdarzenia, wskutek których zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane:
  - a) wpłata przez powoda pieniędzy na rachunek depozytowy sądu,
  - b) niewadliwe oświadczenie z dnia 19 listopada 2012 r. o zrzeczeniu się odsetek,
  - c) skuteczne potrącenie wierzytelności,

- 2) art. 299 k.p.c. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron;
- 3) art. 224 § 1 i art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez brak dopuszczenia z urzędu dowodu z przesłuchania stron;
- 4) art. 228 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie tego, że samo przelanie pieniędzy przez powoda na rachunek depozytowy sądu nie jest równoznaczne z udzieleniem przez sąd zgody na złożenie tych pieniędzy do depozytu sądowego, a co za tym idzie, nie może być uznane za równoznaczne ze spełnieniem przez wierzyciela w stosunku do swojego dłużnika świadczenia;
- 5) art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, kompletne pominięcie wyjaśnień złożonych przez pozwaną, jak również treści zawartego przez nią z powodem porozumienia, błędną ocenę podjętych przez powodów starań do złożenia świadczenia do depozytu sądowego, czy też kompletny brak ustosunkowania się przez Sąd I Instancji w uzasadnieniu wyroku do kwestii złożenia świadczenia do depozytu sądowego, co zostało zastąpione w uzasadnieniu wzmianką o przekazaniu części dochodzonych kwot na rachunek Komornika Sądowego, w stosunku do których powód cofnął wcześniej powództwo;

III. powołanie nowych faktów i dowodów:

- a) oświadczenie z 17 października 2013 r. o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu wraz z potwierdzeniem nadania do powoda oraz komornika prowadzącego egzekucję,
- b) oświadczenie z 14 stycznia 2013 r. uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu,
- c) wskazanie numeru konta bankowych przez pozwaną, na które powód mógł przelać świadczenia po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Okręgowego w Płocku w sprawie o sygn. akt I C 467/11.
- d) potwierdzenie dokonania przelewu z 8 marca 2013 r., jako dowód tego, że H. B. (1) bardzo potrzebowała zwrotu od dłużnika należnej jej kwoty, ze względu na długi pozostające do spłacenia po jej zmarłym ojcu.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku w części dotyczącej pozwanej H. B. (1) i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest w części zasadna.

Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał jako podstawę żądania strony powodowej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 10 września 2012 roku sygn. akt I C 467/11, zaopatrzonego klauzulą wykonalności, art. 840 §1 pkt 2 k.p.c.

Pierwotnie co do pozwanej M. B. żądanie sformułowane było w zakresie:

- a) kwoty 66.061,78 zł złożonej do depozytu sądowego w dniu 29 sierpnia 2012 roku;
- b) kwot odsetek ustawowych od kwoty 61.509,13 zł za okres od dnia 30 sierpnia 2012 roku objętych zrzeczeniem się tej wierzytelności przez pozwaną z dnia 19 listopada 2012 roku;
- c) kwoty 5.196,13 zł objętej oświadczeniem strony powodowej z dnia 7 listopada 2012 roku o potrąceniu wierzytelności.

Ostatecznie powódka cofnęła powództwo wobec M. B. w zakresie pkt a) co do kwoty 62.883,93 zł wobec przekazania tej kwoty w dniu 5 marca 2013 roku na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żyrardowie.

Sąd Okręgowy przyjął, że zdarzenie w postaci przekazania przez powódkę jako dłużnika środków pieniężnych Komornikowi nie było przez pozwaną kwestionowane i jest bezsporne, dlatego w tym zakresie zobowiązanie powoda, ze wskazanego w pozwie tytułu wykonawczego, wygasło.

O ile Sąd ma rację co do zwolnienia się przez powoda z zobowiązania w zakresie kwoty 62.883,93 zł, to strona powodowa nie wykazała w jaki sposób wygasło jej zobowiązanie co do kwoty 3.177,85 zł (dochodziła w pkt a) pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, co do pozwanej w zakresie 66.061,78 zł a zapłaciła 62.883,93zł). W zakresie przekazanej komornikowi kwoty 62.883,93 zł pokwitowanie komornika ma taki sam skutek jak pokwitowanie wierzyciela sporządzone w formie dokumentu urzędowego (art. 815 §2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 462 §1 k.c. dłużnik, spełniając świadczenie, może żądać od wierzyciela pokwitowania. Komornik sądowy działający na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego jest w każdym przypadku uprawniony do przyjęcia świadczenia. Samo pokwitowanie stanowiło domniemanie, że spełnione zostało świadczenie w nim wymienione (tak SN w wyroku z 2.07.2009r., I CSK 4/09 LEX nr 527176).

Zatem na skutek spełnienia świadczenia przez stronę powodową w zakresie kwoty 62.883,93 zł na rzecz pozwanej zobowiązanie w tej części wygasło.

Natomiast z żadnego dokumentu nie wynikało, ażeby strona powodowa spełniła świadczenie co do kwoty 3.117,85 zł.

W pozwie strona powodowa podała, że zwolniła się z zobowiązania wpłacając kwotę 66.061,78 zł do depozytu sądowego w dniu 29 sierpnia 2012 roku.

Apelująca trafnie zarzuciła naruszenie art. 470 k.c.

Co do zasady, zgodnie z treścią art. 470 k.c. ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia.

Złożenie do depozytu wymaga wydania postanowienia przez sąd, który ocenia czy złożenie odpowiada wymaganiom ustawy, jak i treści zobowiązania (tak SN w wyroku z 14.02.2006r. II CK 403/05, LEX nr 192032).

Nawet jednak postanowienie w przedmiocie zezwolenia dłużnikowi na złożenie świadczenia do depozytu sądowego nie prowadzi samo przez się do wygaśnięcia zobowiązania, gdyż skutek prawny w sferze prawa materialnego wywołuje dopiero faktyczne złożenie przedmiotu do depozytu sądowego przez dłużnika i to też warunkowo – zależnie bowiem od tego czy dłużnik nie odbierze przedmiotu świadczenia (art. 469 §2 kc), a także od tego, czy złożenie było ważne (art. 470 kc), tj. czy wskazana w ustawie przyczyna upoważniająca do złożenia była ważna oraz czy świadczenie dłużnika jest zgodne z treścią zobowiązania (tak SN w wyroku z 4.04.2007r., V CSK 499/06, LEX 611443).

W tym przypadku w ogóle nie zapadło postanowienie o zezwoleniu (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ż. na złożenie do depozytu sądowego świadczenia należnego H. B. (1), mimo, iż Spółdzielnia wpłaciła kwotę na rachunek depozytowy sądu. Było to jednak niewystarczające do powstania skutku w postaci wygaśnięcia zobowiązania.

W inny sposób strona powodowa nie wykazała, że zwolniła się z zobowiązania zapłaty 3.177,85 zł, zatem w tym zakresie powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego podlegało oddaleniu, wobec niespełnienia przesłanek z art. 840 §1 pkt 2 k.p.c.

Zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy tego przepisu jest więc zasadny w tym zakresie.

Nie można natomiast podzielić zarzutu naruszenia art. 84 kc, art. 86§1 i 2 k.c. odnoszącego się do oświadczenia pozwanej o zrzeczeniu się odsetek.

Nawet jeśli przyjąć, że pozwana na etapie postępowania przed Sądem I instancji zgłosiła twierdzenia, co do tego, że podpisując oświadczenie o zrzeczeniu się odsetek ustawowych od kwoty 61.509,13 zł za okres od 30 sierpnia 2012r., i na przyszłość, działała pod wpływem błędu, to do wyrokowania przez Sąd Okręgowy nie przedstawiła dowodów na wykazanie wady oświadczenia woli.

Jeśli przyjąć, że na etapie postępowania apelacyjnego pozwana skutecznie złożyła oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu – a złożone zostało ono na piśmie 17 października 2013 roku, czyli przed upływem roku od wykrycia błędu i podpisane przez pełnomocnika, którego pozwana upoważniła do składania w jej imieniu wszelkich oświadczeń, we wszystkich sprawach w stosunku do (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, to również w apelacji nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych – w tym z zeznań stron – na okoliczności pozwalające na uznanie skuteczności uchylenia się od wadliwie złożonego oświadczenia woli.

Nie ma racji apelująca, iż został naruszony przepis art. 481 §1 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że wierzyciel może z góry zrzec się odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Artykuł 481 §1 k.c. w imię ochrony interesów wierzyciela świadczenia pieniężnego przyznaje mu niezależnie od woli stron wyrażonej w umowie, uprawnienie do żądania ustawowych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego przez dłużnika, jednak skorzystanie z tego uprawnienia zależy wyłącznie od woli wierzyciela. W przepisie tym nie ma bowiem żadnych postanowień, które uzasadniałyby wniosek, że wola ta została w jakikolwiek sposób ograniczona. Wierzyciel ma prawo żądania odsetek, a nie obowiązek ich żądania. Zrzeczenie się tego uprawnienia może być niekiedy dla niego korzystne. W normalnych sytuacjach równości stron stosunku zobowiązaniowego zrzeczenie się przez wierzyciela świadczenia odsetek nie może być z reguły uznane za sprzeczne z celem, czy charakterem tego roszczenia albo stosunku zobowiązaniowego. (tak SN w uzasadnieniu wyroku z 28.02.2007 r. V CSK 445/06, LEX nr 442587).

Co do zasady zatem zrzeczenie się odsetek na przyszłość jest możliwe.

W tym przypadku (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa jako osoba prawna posiadająca profesjonalną obsługę prawną miała pewną przewagę nad pozwaną, osobą fizyczną, która próbowała zrealizować tytuł wykonawczy wobec Spółdzielni.

Nie ma powodów, aby uznać za nieprawdziwe twierdzenia pozwanej, że zrzekła się odsetek na przyszłość, dlatego, że pełnomocnik Spółdzielni zapewniał ją, że wypłata na jej rzecz należności głównej nastąpi w krótkim czasie. Nie było innych racjonalnych przyczyn, dla których pozwana miałaby złożyć takie oświadczenie, w sytuacji, gdy ze względów osobistych zależało jej na szybkim uzyskaniu świadczenia, a wiadomo, że możliwość dochodzenia odsetek za opóźnienie zazwyczaj dopinguje dłużnika do niezwlekania z zapłatą.

W tym przypadku zrzeczenia się przez pozwaną odsetek ustawowych na przyszłość spowodowało przekazanie świadczenia na jej rzecz z kilkumiesięcznym opóźnieniem.

Dlatego trafny jest zarzut naruszenia art. 58 § 2 i 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nie uznanie, że oświadczenie woli pozwanej z dnia 19 listopada 2012 r. o zrzeczeniu się odsetek jest nieważne jako niezgodne z zasadami współzycia społecznego w zakresie odsetek powstałych po dacie jego złożenia, z tytułu opóźnienia w sprawie należności głównej (taka koncepcja jest zgodna ze stanowiskiem pozwanej zawartym w apelacji).

Natomiast zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że skuteczne było oświadczenie strony powodowej o potrąceniu wzajemnej wierzytelności w zakresie kwoty 5196,13 zł. w stosunku do H. B. (1).

Pismo zawierające takie oświadczenie z dokładnym przedstawieniem wzajemnych należności pozwana odebrała w dniu 8 listopada 2012 r. potwierdzając to własnoręcznym podpisem (k. 9). W toku procesu, w szczególności w odpowiedzi na pozew, pozwana nie zakwestionowała oświadczenia o potrąceniu strony powodowej ani wyliczenia zawartego w tym oświadczeniu.

Sąd nie miał więc podstaw aby z urzędu dopuszczać dowód z zeznań stron na okoliczności wynikające z oświadczenia o potrąceniu.

Zarzut naruszenia art. 299 k.p.c. i 224 § 1 k.p.c. i 232 zd. 2 k.p.c. jest więc bezzasadny.

Sama pozwana na rozprawie w dniu 2 września 2013 r. stwierdziła, że nie zgłasza innych wniosków dowodowych.

To strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Bierność strony w tym zakresie nie zobowiązuje Sądu – poza wyjątkowymi przypadkami – do prowadzenia dowodów z urzędu (tak SA w Gdańsku w wyroku z 5.06.2013 r., III AUa 1989/12, LEX nr 1353672).

Również w apelacji pozwana nie wykazała bezskuteczności czy wadliwości oświadczenia o potrąceniu. Przede wszystkim nie ma oparcia w przepisach kodeksu cywilnego twierdzenie jakoby pozwana miała wyrażać zgodę na potrącenie według art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Cytowany przepis, ani żaden inny nie wymaga zgody drugiej strony na potrącenie.

Zestawienia opłat czynszowych złożone przez pozwaną w postępowaniu apelacyjnym po pierwsze są spóźnione, a pozwana nie wyjaśnia dlaczego nie mogła ich złożyć na etapie postępowania przed Sądem I instancji i dlaczego potrzeba powołania się na nie wynika później, mimo, że oświadczenie o potrąceniu strony powodowej ze wskazaniem wierzytelności z tytułu czynszu zostało załączone już do pozwu a pozwana pismo z oświadczeniem odebrała jeszcze przed wniesieniem przez powodową Spółdzielnię sprawy do Sądu.

Po drugie złożone zestawienie nie mogą być traktowane nawet jak dokumenty prywatne – nie są podpisane ani nawet potwierdzone za zgodność z oryginałem.

Tego rodzaju dowód nie mógł być zatem brany pod uwagę na etapie postępowania apelacyjnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sad Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oddalając powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 10 września 2012 r. sygn. akt. I C 467/11, w stosunku do H. B. (1) w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 61.509,13 zł za okres od 20 listopada 2012 r. i na przyszłość oraz w zakresie kwoty 3.177,85 zł.

W pozostałej części apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 100 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.